

Need of Urgency

I december förra året och i april i år drabbades flera koptiska kyrkor i Egypten av upprepade attentat med många döda. Trots risken, trots att det var livsfarligt, vägrade koptiska ungdomar att undvika torget utanför Markuskatedralen i Kairo utan samlades där för att högljutt och med lyfta händer skandera den nicenska trosbekännelsen (sök på Youtube: Chanting of the Nicene Creed, Cairo). De riskerade sina liv. Ändå gjorde de det.

I Sverige skulle inga som ställde sig utanför Uppsala domkyrka riskera sina liv genom att recitera kyrkans Credo. Möjligen skulle de utsättas för hån och förakt, för några artiklar i dagspressen eller rentav en åthutning från kyrkoledningen för ett alltför provocerande beteende.

Vad fick ungdomarna i Kairo att våga sina liv? Och varför skulle knappast någon i Sverige demonstrera sin tro på samma sätt? Enklaste svaret är förmodligen att de i Egypten visste att trons bekännelse är på liv och död. Verkligen på liv och död. Tron på Jesu kroppsliga uppståndelse gav dem hopp i en hopplös situation.

Av en kyrka kan man förvänta sig att hon möter dem som söker henne i sin nöd, de som drabbats av *A Need of Urgency* – ett behov av det mest angelägna, det mest avgörande. För kyrkan vet vad som är det enda nödvändiga.

Det är nödvändigt – men inte det *enda* nödvändiga – att kyrkan med Kristus som förebild yttrar sig i politiskt laddade frågor, inte som partipolitiska ställningstaganden utan som en röst till försvar för människovärdet, skapelsen, freden, miljön. Men när hennes röst närmast blir en i den samtida doa-doa kören, då brister hon inte bara i trovärdighet utan också i trohet mot sin kallelse. Risken är då att de som i sin nöd söker i Svenska kyrkan efter detta enda nödvändiga inte finner vad de söker utan någonting annat.

För att kyrkan ska svara på behovet behöver vi en from kyrka, en kyrka med altaret i centrum, en kyrka som är en helig ort för tystnad, tro, förtröstan, stillhet och andakt inför Guds verklighet. Ingen annan plats i vårt samhälle har detta. Om kyrkan sviker här, sviker hon också de som söker och längtar men som letar efter andlighet och livsmening på annat håll. Kyrkan behövs som en plats för tillbedjan och överlåtelse och får inte utnyttjas till att vara en miljö för partipolitiska statements så som bl.a. partiledarna Löfven och Löf ser på henne i intervjuer i Kyrkans Tidning. Inte heller får själva kyrkobyggnaderna förvandlas till kulturary, konsertlokaler eller konsthallar, utan de ska vara levande hus öppna för dem som ropar efter det mest avgörande och enda nödvändiga.

Löfven och Löf har det gemensamt att båda ser att Svenska kyrkan har inflytande i samhället, ett inflytande som de partipolitiska grupperna vill tygla för att deras egna intressen ska tillvaratas mer än kyrkans. I vardagligt språkbruk är det att ta ett skamgrepp på kyrkan. De vill mycket för och med kyrkan, men det är inte detsamma som vad Jesus Kristus ville och vill med sin kyrka. De ser i kyrkan mycket som är positivt, men de ser inte altaret mitt i kyrkan, där Kristi offrade kropp och blod räcks oss till liv och försoning. De ser inte att kyrkans Herre är någon annan än den politiska majoriteten och att hennes ledning är en annan än demokratins tillfälliga fördelning. De bejaktar sina egna partiets värderingar och vill lägga dem på kyrkan men tycks inte känna och bekänna kyrkans eget Credo. För kyrkan har inga värderingar. Hon har en tro, en bekännelse, ett vittnesbörd.

Ungdomarna i Egypten visste och trodde kyrkans Credo. I motsats till flera svenska debattörer, som under senare tid ifrågasatt om dogmatiska deklamationer ska utgöra en självklar del av högmässan (bl.a. debattartikel i Svensk Kyrkotidning 6/2017), visste de dess nödvändighet. För våra förföljda kristna syskon vore det otänkbart att credot skulle utgå ur

mässan och ersättas av det mer lämpliga, ofarliga och mindre provokativa. Att Jesus Kristus är Herre är sanningen som inte får förtigas.

De bibliska parallellerna är många och talande. I Jesu liknelse förbarmade sig den barmhärtige samariern över en slagen man och förde honom till ett värdshus. »Sköt om honom», sa han till värden, »och kostar det mer ska jag betala dig på återvägen» (Luk.10:35). Samariern är Kristus. Vårdshuset är kyrkan. Där ska själen få vad hon behöver till dess att Kristus kommer tillbaka.

Men vad händer om värden prioriterar annat än att vårda själar, som en bensinmack där man visserligen erbjuder en mötesplats med varm korv och trivsel men inte längre säljer bränsle? Den som står där med tom tank kan då inte köra vidare. Fast det var ju det macken var till för.

Kyrkan är vårt värdshus. Vi är de som slagna av våra synder behöver hennes vård. Kristus har betalat med sitt eget blod för att vi ska bli räddade. I kyrkan, inom hennes murar, längtar vi efter Ordet som ger liv, födan som mättar och gemenskapen som sträcker sig bortom tid och rum. Att tillhandhålla detta och inget annat, är kyrkans huvuduppgift och kan inte väljas bort till förmån för någonting mer lämpligt och mindre provokativt.

Pengar, anseende, makt och inflytande är alltid en lockelse. Om värdshusvärden på stället talar för mycket om Jesus, om korset och om efterföljelse, kommer då inkomsterna, medlemsavgifterna, att sina? Om inte värdshusvärden deltar i de rätta paraderna, syns vid de rätta tillfällena och talar från de rätta talarstolarna, kommer då någon att bry sig om honom?

Över värdshusets port hänger ett kors. Där hänger inte en halvmåne, inte en hammare och en skära och inte ett hjul. Det kan hända att de som är innanför porten döljer korset för att inte provocera och stöta bort dem som kan tänkas vilja knacka på. Andra förargar sig över korset så att de vill riva ner det eller hänga andra symboler vid sidan om. Men korset är inte utbytbart. Korset över härbärgets port får inte tas bort eller förnekas. Då förlorar kyrkan sin kraft och trovärdighet. Ungdomarna i Kairo är en förebild för oss och för hela kristenheten.

Inget parti har vad kyrkan har – tron på och hoppet i den uppståndne Jesus Kristus. Men vad kyrkan har vill partierna inte ha utan vill i stället ersätta detta med sina egna värderingars avgudabilder. Nog så bra i vårt samhälle, men för vår salighet är de falska. Vad kyrkan erbjuder är mer, det som vi kan leva för och dö på. Det är kyrkans svar på sökandet efter *A Need of Urgency*, efter det enda nödvändiga. Hur livsavgörande detta är visade ungdomarna i Kairo. De är en förebild i frimodighet för oss och hela kristenheten.